

I N S T R U K C J A
PAPIESKIEJ KOMISJI BIBLIJNEJ DOTYCZĄCA
STOWARZYSZEŃ, KONGRESÓW I ZJAZDÓW BIBLIJNYCH

W oficjalnym organie Stolicy Apostolskiej „*Acta Apostolicae Sedis*“ z 28 stycznia 1956 r. (AAS 48 (1956) 61—64) opublikowana została przez Papieską Komisję Biblijną (z datą 15 grudnia 1955 r.) specjalna instrukcja, skierowana do Ordynariuszów Miejscowych.

Tekst wspomnianej instrukcji brzmi następująco:

Chwalebnie nam panujący Ojciec św. Papież Pius XII w encyklice „*Divino Afflante Spiritu*“ z dnia 30. IX. 1943 r. wśród wielu spraw dotyczących studiów biblijnych, z ojcowską troską zachęca i do tego, by Księża Biskupi starali się z dnia na dzień powiększać i utwierdzać w sercach powierzonych sobie wiernych szacunek dla Pisma św., jak również skutecznie podtrzymywać i rozbudzać znajomość oraz miłość dla tegoż. Winni zatem świadomie popierać pożyteczne stowarzyszenia, mające na celu rozpowszechnianie ksiąg Pisma św., własnym przykładem i słowem zalecać codzienne czytanie oraz rozważanie ksiąg Pisma św., a szczególnie Ewangelii; troszczyć się o to, by odbywały się publiczne wykłady na tematy biblijne, wygłaszane przez nich samych względnie przez innych duchownych, doskonale obeznanych w przedmiocie; starać się wreszcie w miarę możliwości o popieranie i rozpowszechnianie wśród różnych stowarzyszeń i stanów powierzonej sobie odczarni wydanych komentarzy, omawiających zagadnienia biblijne z punktu widzenia naukowego (Por. AAS 35 (1943) 321).

Z wielką radością też Papieska Komisja Biblijna, której w szczególniejszy sposób powierzony został obowiązek kierowania i popierania studiów biblijnych, na podstawie licznych doniesień poznała, z jak wielką radością Ich Eksceleńcje Księża Biskupi zastosowali się do powyższych wskazań Ojca św. oraz jak wielką korzyść w szeregu krajach odnieśli wierni, na skutek odrodzenia studium Pisma św.

W wielu krajach Ordynariusze Miejscowi w tej trosce o zagadnienia biblijne są wydatnie wspomagani, powstałymi w ostatnich czasach stowarzyszeniami biblijnymi, które, bądź to przez wyda-

wanie ksiąg i komentarzy, bądź też przez organizowanie publicznych zebrań i wykładów, starają się rozbudzać znajomość i miłość dla ksiąg św. Z wielkim również dla wszystkich wiernych pożytkiem organizuje się tzw. „Dni biblijne“ względnie zjazdy trwające przez kilka dni (*Tygodnie biblijne*), na których dla dobra określonego grona osób rozpatruje się szerzej i dokładniej zagadnienia z zakresu Pisma św.

Nie ulega wątpliwości, że to wszystko, byle odbywało się w sposób odpowiedni, przyczynia się skutecznie do poznania i ukochania Pisma św., oraz do ustawicznego jego wzrostu.

Jednakowoż, aby cel ten osiągnąć, wszystko musi być z wielką troską oraz roztropnością przygotowane i pokierowane. Przede wszystkim należy odpowiednio dobrać tematy, mające być rozpatrywane na zjazdach, które to tematy w szczególniejszy sposób mogą się przyczynić do głębszego poznania nauki teologicznej ksiąg św., oraz do rozszerzenia wśród wiernych czci i szacunku dla Pisma św.; nie należy przytem pomijać kwestii historycznych, krytycznych czy literackich, które w poszczególnych krajach przedstawiają większe znaczenie lub żywiej są dyskutowane. Następnie prelegenci, na tego rodzaju zjazdach, winni być wszechstronnie obeznani z poruszonymi problemami, stosując się dokładnie do zasad, podanych przez Stolicę Apostolską; w rozpatrywaniu zaś zagadnień winni kierować się roztropnością i trzeźwością oraz ze wszechmiar uwzględniać stan tak umysłowy jak i duchowy słuchaczy.

Jak wielki pożytek z powyższych zebrań będzie można odnieść, jeśli wszystkie te wskazania będą pilnie przestrzegane, wynika jasno z licznych informacji, jakie dotarły do Papieskiej Komisji Biblijnej.

Ubolewać jednak należy nad tym, że nie we wszystkich jeszcze krajach w pełni zadośćuczyniono wyżej przedstawionym wymogom, oraz, że niejednokrotnie zachodzi niebezpieczeństwo, że te zjazdy, organizowane przez Stowarzyszenia Biblijne lub inne, mogą nie tylko nie przynosić wszystkim uczestniczącym pożytku, lecz owszem niektórym wychodzić raczej na „zgubę“ zamiast na „zbudowanie“ (Por. 2 Kor. 10, 8). Prelegenci bowiem, nie zawsze obeznani są z tematem wykładu; niektórzy zaś zbyt łatwo opowiadają się za autorami mniej zalecenia godnymi lub nierozważnie i pochopnie przyjmującymi oraz rozpowszechniającymi zdania niebezpieczne lub fałszywe; zalecają dzieła oraz wydawnictwa wątpliwej wartości, niezatwierdzone lub nawet potępione przez władzę kościelną; i to wszystko przedstawiają słuchaczom, którzy do rozsądzenia podobnych kwestii nie są w ogóle przygotowani.

Zdarza się także, że prelegent mało zwraca uwagi na zasady, na nowo silnie podkreślone przez Ojca św. w encyklice „*Humani generis*“ i śmiało podaje opinie potępione przez Urząd Nauczycielski Kościoła, lub też biblijnemu sensowi wyrazowemu, powstałemu pod

czujnym okiem Kościoła, podstawią inny nowy sens, nazwany symbolicznym lub duchowym, który ma rzekomo usuwać trudności związane z sensem wyrazowym.

Każdy jest chyba świadom tego, że to wszystko jest w najwyższym stopniu niebezpieczne, jeżeli przedstawione zostanie słuchaczom nieobeznanym z kwestiami biblijnymi.

Papieska Komisja Biblijna, zważywszy to wszystko i poczuwając się do swego obowiązku, uznała za rzecz stosowną przypomnieć, że wszelkie tego rodzaju Stowarzyszenia Biblijne, zebrania i zjazdy, jak również dzieła oraz artykuły zamieszczane w komentarzach i czasopismach, jako rzeczy o charakterze religijnym, mające na celu pożytek duchowy wiernych, podlegają władzy oraz jurysdykcji Ordynariuszów. Aby to w przyszłości mogło być skuteczniej zachowane, uważa za słuszne postanowić i przepisać:

1. Wszelkie Stowarzyszenia Biblijne, ich prace oraz poczynania, podlegają władzy i jurysdykcji właściwego Ordynariusza. Właściwym zaś Ordynariuszem, jeśli chodzi o stowarzyszenia i zjazdy jakiegokolwiek diecezji, jest Ordynariusz Miejscowy; jeżeli zaś chodzi o zjazdy międzydiecezjalne, Ordynariusz tej diecezji, na terenie której zamieszkuje moderator Stowarzyszenia względnie w której ma odbyć się zjazd lub zebranie.

2. Nowe Stowarzyszenia Biblijne względnie jakiegokolwiek im podobne zrzeszenia nie mogą być zakładane bez aprobaty właściwego Ordynariusza, do którego też należy zbadanie oraz zatwierdzenie ich statutów.

3. Moderator Stowarzyszenia względnie przewodniczący jakiegokolwiek związku biblijnego zobowiązany jest rok rocznie przesłać właściwemu Ordynariuszowi sprawozdanie o stanie, członkach oraz działalności Stowarzyszenia.

4. Jakiegokolwiek zjazdy, bez względu na to, jaką noszą nazwę czy „Tygodni biblijnych“ czy „Dni Biblijnych“, urządzane dla słuchaczy nie zajmujących się „*ex professo*“ studiami biblijnymi celem przedyskutowania na nich zagadnień skrypturystycznych, nie mogą odbywać się bez zgody oraz zatwierdzenia właściwego Ordynariusza. Temuż Ordynariuszowi przedłożyć należy w odpowiednim czasie tematykę zjazdu oraz spis prelegentów. Po zakończonym zjeździe przewodniczący zda krótkie sprawozdanie Ordynariuszowi z omówionych i przedyskutowanych zagadnień, jak i wniosków. To samo sprawozdanie przesłać również do Sekretarza Papieskiej Komisji Biblijnej, załączając program oraz spis prelegentów zjazdu.

5. Przepisy podane pod numerem 4-tym nie odnoszą się do kongresów oraz zjazdów, organizowanych dla profesorów Pisma św., jak i dla tych, którzy w sposób szczególny obeznani są z naukami biblijnymi, celem naukowego przystudiowania oraz przedyskutowania zagadnień skrypturystycznych. Lecz i na tego rodzaju zjazdach

należy starać się o to, by wszystko odbywało się zgodnie ze zdrowymi i ustalonymi zasadami nauki katolickiej, podanymi przez Stolicę Apostolską. Inni natomiast, którzy nie należą do grona profesorów względnie specjalistów w dziedzinie nauk biblijnych, nie mogą brać udziału w tego rodzaju zjazdach.

6. Ci, na których spoczywa odpowiedzialność za przygotowanie i kierowanie zjazdami, o których mowa pod numerem 4-tym, w szczególniejszy sposób starać się będą, by sprawy poruszane nie dogadzały ciekawości lub chęci poznania nowości, lecz, by mogły rzeczywiście przyczynić się do ugruntowania słuchaczy w wierze, życiu moralnym i ascetycznym, jak również do rozbudzenia i spotęgowania szczerzej miłości dla ksiąg św. Dlatego też wybierać będą takich prelegentów, którzy są bardziej zdolni do osiągnięcia powyższych celów, oraz ze względu na przygotowanie naukowe i duchowe słuchaczy są doświadczeni oraz uświadomieni. Będą troszczyć się i o to, by w czasie wykładu nie tyle podnoszono trudności, lecz w sposób pozytywny wykładano naukę jasną i dokładnie zbadaną. Jeżeli zaś na zebraniach uznano za stosowne rozpatrywanie również trudności i zarzutów, to na postawione kwestie należy dać odpowiedź pewną, opartą na dowodach naukowych.

Najprzewielebniejsi Ordynariusze, powodowani miłością względem owczarni Chrystusowej, starać się będą ze szczególną troskliwością wypełniać ten swój ciężki obowiązek, a gdyby sami nie mogli obowiązkowi tego wykonywać, z urzędu ustanowią kogoś spośród kapłanów własnej diecezji, biegłego w naukach biblijnych, posiadającego gruntowną wiedzę teologiczną i odznaczającego się konieczną roztropnością, który przyjmie na siebie obowiązek troski o Stowarzyszenia i zjazdy oraz w określonym przez Ordynariusza czasie zdawał mu będzie sprawozdanie. Kapłan ten będzie również sumiennie przeglądał to wszystko, co w sprawach biblijnych znajduje się w dziełach lub komentarzach, bądź wydanych, bądź mających być wydany, a jeżeli będzie uważał za godne zaznaczenia, doniesie o tym Ordynariuszowi.

Jeżeli te wszystkie zalecenia dokładnie i troskliwie będą zachowane, wolno się spodziewać, że tak bardzo pożyteczne Stowarzyszenia Biblijne, kongresy i zjazdy przyczynią się wydatnie do coraz większego poznania i umiłowania Słowa Bożego, do skutecznego popierania studiów biblijnych, oraz do korzystniejszej pracy nad zbawieniem dusz.

Jego Świątobliwość Ojciec św. Papież Pius XII łaskawie raczył instrukcję tę zatwierdzić oraz polecił ją podać do publicznej wiadomości.

Rzym, 15 grudnia 1955 r.

O. Atanazy Miller, O. S. B.

Sekretarz Papieskiej Komisji Biblijnej

Kraków

Tłum.: Ks. LUDWIK STEFANIAK, C. M.